

Louis Bülou,
skribent, Aarhus

“På sin vej mod big business forblev Arvid Hansen trofast mod sin barndom og opvækst med solide rødder i arbejderklassen.

Kronik.

Konservativ ildsjæl med hjertevarme

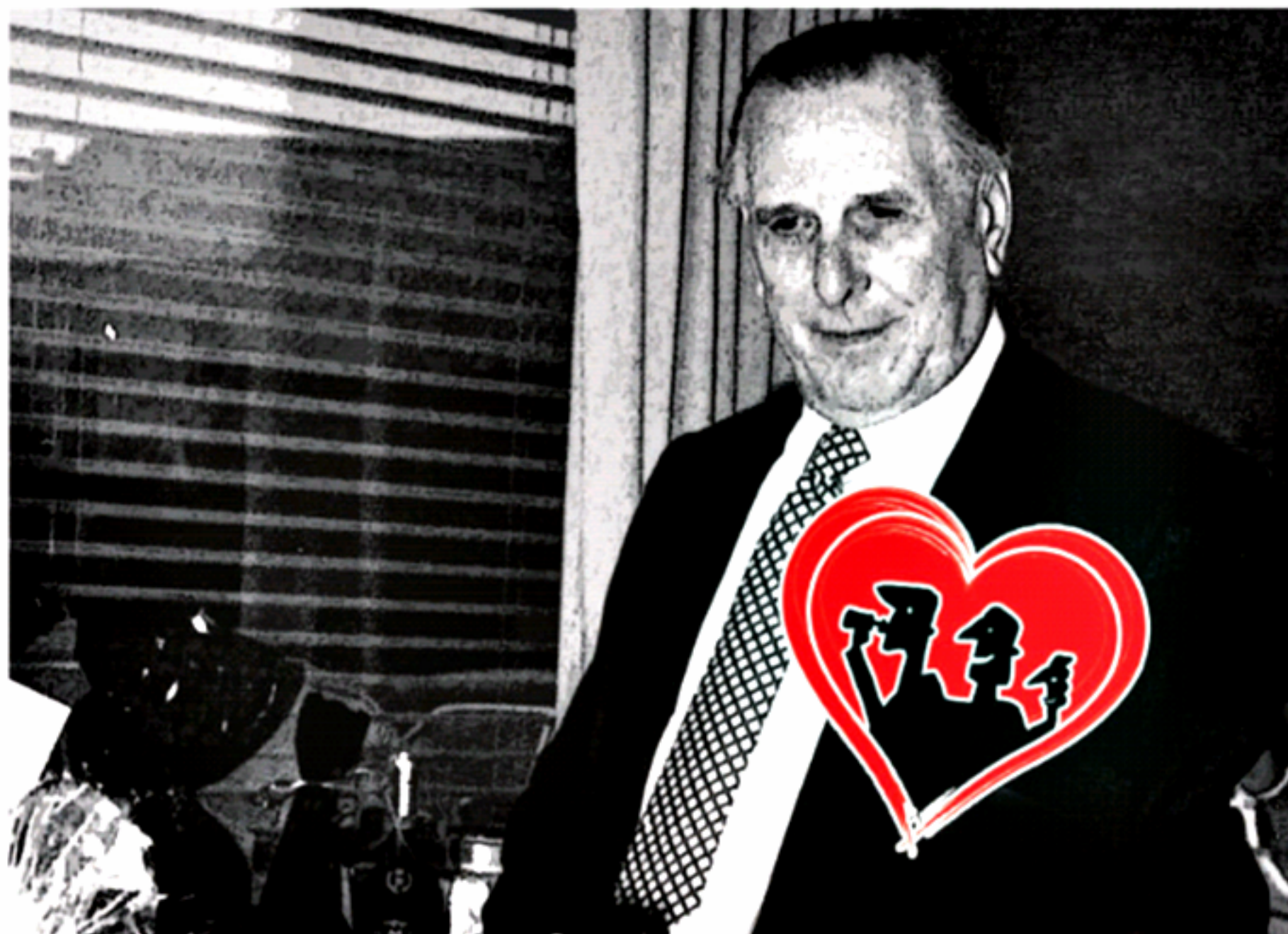
Med fornemmelse for anstændighed og socialt ansvar opfordrer den konservative socialminister Mai Mercado danskerne til at hjælpe udsatte og hjemløse, så de ikke rammes af den sibirske kulde med streng nattefrost, der i øjeblikket bevæger sig ind over landet. Et menneskesyn, der falder helt i tråd med den hjemløsekonference på Christiansborg, som De Konservative for nogle måneder siden i samarbejde med Blå Kors Danmark og Socialpædagogerne Landsforbund arrangerede med fokus på værdige forhold for hjemløse.

Et fremsynet og sjældent set par-løb, der tør siges at trække mange tråde tilbage i tiden. Også helt tilbage til 1940'erne og 1950'erne, hvor bankmanden Arvid Hansen huserede som en central og dynamisk ildsjæl for Det Konservative Folkeparti i Åbyhøj. Arvid Hansen var noget så sjældent som en ærkekonservativ politiker og bankdirektør, der havde hjerte, sjæl og socialt sindelag med hele vejen. Indbegrebet af en hædersmand med menneskelige kvaliteter, som personificerede borgerlig anstændighed, næsten før begrebet blev opfundet. Altid ordholdende, redelig og uden svig.

En bankdirektør af den gamle skole med hang til dobbeltrådet habit, silkeslips, ægte guldur og manchetskapper. Med dyb respekt for klassiske traditioner som stort kontor med ægte gulvtæppe, palisander vægge, mørke paneler og mahogniskrivebordet med de høje papirbunker.

PÅ SIN VEJ mod big business forblev Arvid Hansen trofast mod sin barndom og opvækst med solide rødder i arbejderklassen. Vokset op i små kår hos en enlig mor i det indre Aarhus stiftede han tidligt bekendtskab med almene dyder som flid, troværdighed og ordentlighed. Han havde sin skolegang i Munkegade Skole og sang flittigt med i drengekoret i Sct. Pauls Kirke. Tilbage i 1930 troppede Arvid Hansen som 17-årig ung mand med velkæmmet hår, en velsmurt madpakke og klassiske værdier i lædermappen op til sin første arbejdsdag i Handelsbankens afdeling i Viby ved Aarhus. Senere flyttede han til en nyåbnet afdeling i Åbyhøj.

Tilbage i fordums dage var konservative traditioner sat i højsædet i landets banker, og alle ansatte - fra yngste bankelev til bankdirektøren - tog det som en selvfølge at værne om borgerlige værdier. Handelsbanken var som taget ud af TV-serien Matador, hvor den stilige bankdirektør Hans Christian Varnæs residerede i en tid, fra før verden gik af lave. I 1930'ernes Aarhus sad den solide smed og socialdemokrat HP - Hans Peder Christensen - som Aarhus' borgmester i næsten 10 år. Nymodens pjank og teknologiske påhit som Inter-

net, tablets og smartphones var endnu ikke opfundet men lå langt ude i en fjern fremtid.

SOM MEDLEM AF det Konservative Folkeparti helt tilbage fra 1937 sad Arvid Hansen fra 1943-60 som kredsformand for partiet i Skjoldelev-kredsen, og han var i årevis et fremtrædende medlem af sognerådet. Det skulle blive til samfulde 60 års medlemskab af Det Konservative Folkeparti.

Under krigen var han med i front i de almenyttige boligforeninger Aabyhøj Boligforening og Boligforeningen Solgaarden. De var med til at hjælpe sognerådet igennem den kritiske bolig-mangel, der ellers prægede Aarhus-området. Arvid Hansen var medlem af den første bestyrelse og virkede en tid som forretningsfører i Solgaarden.

Der skulle komme til at gå 50 år, før den opvakte knægt fra dengang trak sig tilbage til et langt og velfortjent otium i Højbjerg efter en succesfuld bankkarriere, senest som filialdirektør i Grindsted. Som en højt respekteret direktør styrede han dengang med usvigelig sikker hånd filialen igennem den værste økonomiske krise siden trediveerne i forbindelse med 1970'ernes oliekrise.

ARVID HANSEN HAVDE en nærmest utilnærmelig facade som barsk og brysk bankdirektør, der fra tid til anden blev sam-

menlignet med despoten Djengis Khan, og hans kontor gik i folkeviddet under betegnelsen Løveburet. Udadtal afviste han også på klar og utvetydig facon at lade sin bank agere lokalt socialkontor. Socialt udsatte var henvist til at stille op i kø på kommunen og søge fattighjælp. Men bag den stive facade som bankdirektør var Arvid Hansen et varmt og imødekommende menneske, der altid stod klar i kulissen til at træde til, når han mødte nød, elendighed og social fattigdom. Da hørte man bogstaveligt talt hjertet banke ...

DET SKETE MANGE gange. Som dengang et ungt ægtepar med selvforskyldt rod i økonomien troppede op med deres lille barn på armen ved bankens udlåns-skranke, selv om der internt var givet strenge pålæg om, at yderligere långivning var udelukket. Den unge mor var nyligt ramt af dødelig sygdom, og familien var havnet i en håbløs situation med dystre fremtidsudsigter. De bad om et personligt møde med en meget travlt optaget bankdirektør, der kunne give dem fem minutter. Efter en god times tid gik døren endelig op, og den lille familie kunne lettet og med glæde-strålende øjne forlade Løveburet og gå til kassen.

Dengang sad et broget univers af gutter og godfolk på byens bænke, hvor de hyggede sig med bajere, smøger og fjol-

letobak. Med tid til at sende et lille smil til travle borgere med ressourcer, netværk og fyldte kalendere, der hastede forbi for at nå de sidste indkøb.

Smilet trængte kun sjældent igen-nem. En af dem, der altid havde tid til at stoppe op, hilse på og give et smil tilbage, var den gamle bankdirektør Arvid Hansen.

GUTTERNE HAVDE NERE end svært ved at få pengene til at række. Hvert år til jul troppede to af dem - altid klædt i stiveste puds og lettere overrislet - op ved skranken og bad om at komme til at tale med Arvid Hansen. De medbragte en vekselblanket, hvor de med en vis kreativitet havde kaudioneret for hinanden. Troligt lod direktøren godheden løbe af med sig ...

En anden af gutterne havde været selvstændig håndværker men var ved krise og tiders ugunst gået ned med flag og virksomhed. Også han mødte op i banken én gang om året. Også her viste den godhjertede bankdirektør sit menneskelige format, og den gamle håndværkermester kunne i triumf vende tilbage til Torvets bænke.

En vinterdag i januar 2001 sov Arvid Hansen stille ind på plejehjemmet Tranbjerg Vænge, 87 år gammel. Meget havde man mistet, og budskabet om hans død fyldte mange - høj som lav - med sorg, vemod og triste tanker ...